

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio I. Quem ob finem homo creatus sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

verba eundem ferè sensum generant. Cognoscendo enim, & amando, Deum glorificamus; serviendo, nostrum erga ipsum testamur amorem; ipsi autem servimus, cum præceptis ejus obtemperamus.

Hic igitur est finis, ob quem à Deo creati, & in hoc Mundi theatro positi sumus. Hoc est unicum illud *Necessarium*, de quo Filius DEI in Evangelio loquitur: *Porro unum est necessarium*. Lucæ 10. v. 24. hoc est verè, & propriè illud, teste Sapiente, quod hominem efficit, totumque absolvit: *Hoc est omnis homo*. Eccl. is 12. v. 13. quasi dicere vellet: homini, si vitæ morumque ordinem attendamus, tam necessarium esse, Deo servire, & in illum, velut centrum, & ultimum suum finem ferri; quàm ipsi infinitum, innatumque est, corpus habere, & animam, si naturalem ejus structuram, partiumque compagem spectemus. Sicut enim

DEUS

DEUS hominem formare non potest, quin ipsum ex corpore, & anima componat, ita sanè fieri non potest, ut homo sit, qui non, hoc ipso nomine, obligetur ad DEUM, tanquam supremum, ultimúmque suum finem eniti. Pari namque necessitate DEUS & ultimus noster Finis est, & primum Principium, ita ut, qui ad DEUM, velut ultimum suum finem, non continuo aspirat, non homo, sed umbra, & spectrum hominis, appellandus sit. Cùm talis, in vitæ humanæ, morúmque usu, non minoris admirationis monstrum, prodigiúmque æstimari debeat, quàm intra consuetos naturæ limites censetur esse ignis, qui non calefaceret; Sol, qui non luceret. Nec enim ignis ad calefaciendum, nec Sol ad illuminandum, magis conditi, ordinatíque sunt, quàm homo ad glorificandum DEUM, eique serviendum: *Hoc est omnis homo.* Solum inter utrumque hoc discrimen

intercedit, quòd, cùm homo libertate, & ratione præditus sit, Deus voluerit ipsum liberè, & sponte in finem suum tendere, hoc est, modò, & motu, qui & ipsius naturæ conformior, & DEO gloriosior esset. Hoc igitur est illud *unicum*, & commune omnibus negotium, quod universo Mundo curandum, agendumque incumbit. Hoc negotium agere debent Reges, dum Regnorum gubernacula versant; hoc Sacri Præsules, dum Ecclesiis præfunt, & Diocesibus administrant; hoc Duces, & milites, dum bella gerunt; hoc Mercatores, dum commercia exercent; hoc Fabri, & Artifices, dum officinas animant, & fabrilia tractant. Minimè necesse est, hominem esse Regem, esse Antistitem, esse Consullem, Mercatorem, Militem, Artificem. Sed unicum, & summè Necessarium est, ut seruiat DEO: *Porro unum est necessarium.* Ad hoc perpetuò mentem, & animum ad-

advertere debemus. Hoc, oportet, ut sit centrum nostrum, ad quod omnes vitæ lineas ducamus; scopus, ad quem omnes curas dirigamus; meta, & finis, ad quem omnes nostras actiones referamus.

Verùm, Domine, cogor, pro dolor! non minori rubore, quàm veritate fateri: hoc unum esse, quod huc usque, animò ad alia, atque alia applicatò, unicè neglexi. Ut omnia alia cogitarem, nec tempus, nec otium mihi defuit; ut Te amarem, Tibique servirem, utrumque defuit. Nullus unquam debuisset fuisse vitæ meæ actus, motus nullus, qui non ad Te collimaret; & ego nescio, an ullus unquam fuerit intra omnem vitæ meæ periodum, quem propter Te solum elicuerim. Interea reliqua omnia in ventum, & fumum evanescent, vanitas sunt, puerorum crepundia sunt, quæ nihil penitus utilitatis afferunt. Ita, Domine,

ita omnino, percipio: omnia illa, quæ in Mundo magni ponderis negotia habentur; varias illas, & implexas machinationes; quæstuosas illas negotiationes; vasta illa, & ardui moliminis confilia nihil, nisi puras putas esse nugas: *Majorum nuga negotia vocantur.* Sed hæ ipsæ nugæ mentem excecant, & mirò fascino cor nostrum implicant: *fascinatiō nugacitatis obscurat bona.* Sap. 4. v. 12. Tu solus, Domine, hæc incantamenta tollere, atque efficere poteris, ut, quod huc usque aut non credidisse, aut saltem non satis apprehendisse videor, deinceps agnoscam: me neutiquam à Te ideo fuisse creatum, ut voluptatibus corporis fruam; ut magnam mihi scientiam comparem; ut ad altos honoris, & illustrium munerum, gradus elucter, & magni Nominis, & estimationis umbram aucuper. Futilia hæc sunt, vana, imò & perniosa sunt, nisi ad unicum illud *necessa.*

*cessarium revocentur, quod est,
glorificare Te, & Tibi servire.*

Ah! Domine, video miseriam,
& cœcitatē meam, quam coram
Te, magno pudoris, & doloris
sensu, deploro, spem tamen con-
cipio maximam: Te, sicut errores
meos, quibus à recto tramite de-
flexi, in hanc usque horam, tanta
cum patientia sustinuiſti, ita pari
bonitate eosdem mihi condona-
turum.

PUNCTUM II.

*Homo creatus est, ut salvus
fiat.*

CONSIDERA: DEUM, qui ex sin-
gulari prorsus bonitate, suam
gloriam, & honorem, cum nostris
commodis voluit esse conjun-
ctum, etiam voluisse, ut eodem
studiō, quo ipsi servimus, nostram
quoque procuraremus, & opera-
remur salutem. Hic est alter ho-
minis finis, aut potius unus idem-
que, quantum nos respicit. Crea-

ti igitur sumus, ut salvi fiamus, hoc est, ut Inferni, & æternæ damnationis effugiamus supplicia, atque ita Paradisi gloriam, æternæque felicitatis assequamur coronam. Ecce! iterum unicū illud necessarium, de quo Filius DEI loquitur: *Porro unum est necessarium.* Ecce! grande illud negotium, quod ipse tantopere nobis commendat, verbis illis longè pulcherrimis, quæ semper in oculis, atque in ipso etiam cordis nostri centro insculpta gerere deberemus: *Quid prodest homini, si mundum universum lucratur, anima verò sua detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Matth. 16. v. 26. quam si semel perdidit, quis immensæ jacturæ pretium reddet? Quæ, ut meliùs intelligas; pone hominem in mortis articulo constitutum, qui summas corraserit divitias, qui omnibus innataverit deliciis, qui ad ipsum gloriæ, & honoris culmen

men evaserit, qui omnia, quæ molitus est, feliciter ad desiderii sui metas propulerit, animæ verò suæ, & salutis æternæ negotium unicè neglexerit. Interroga ipsum in hoc ultimo momento positum, *quid prodest?* Quid tibi nunc profunt congesti tot auri, argentique cumuli? quid tot voluptates? quid tantus nominis splendor? quid tanta magnificentia? *quid prodest?* Hæc omnia præterierunt, & quod ad te attinet, ita se habent, ac si nunquam fuissent. Sed anima tua, quam neglexisti, quam perdidisti, nunquam præteribit. Sed pœnæ, & supplicia, supinæ hujus negligentæ, & funestæ jacturæ tristissimus partus, nunquam præteribunt. Statue, si ita lubet, teipsum in hoc supremo, & formidabili temporis puncto, & quos tunc formabis, nunc animi sensus concipe de tuis consiliis, & propositis vanitate, & ambitione plenis; de nimia tua sollicitudine, quâ o-

pes congregas, quibus fortunam tuam stabilias, & pinguiorem reddas; & tibi ipsi nunc occine, quod aliquando dices: *quid prodest?* Ipsi Damnatorum Manes ex Inferorum ergastulis huic veritati testimonium ferunt, cum in libro Sapientiae exclamant: *Quid nobis profuit superbia? aut divitiarum iactantia quid contulit nobis?* Sap. 5. v. 8. Transierunt omnia illa tanquam umbra. *Ergo erravimus.* præclare omnino concludunt, sed inutiliter, quia nimis tardè. His propositis tenet prorsus consequentia, quam ipsi legitimè deducunt. Sed funesta, quæ inde oriuntur mala, nec reprimere amplius, nec cohibere possunt. Quid tu nunc eliges? visne inauspicatis illorum vestigiis insistere, an multò magis ex ipsorum calamitate, & miseriam sensum fructumque capere?

Ah! Domine, tardè ista quidem, fateor: sed si nimis tardè pro tua,
mea-

meaque gloriâ; satis tamen mature, ut de tua misericordia spero, pro mea salute, pro qua comparandâ serîo nunc, & totis viribus incumbam. Hoc erat negotium meum, hoc erat grande negotium meum, hoc erat unicum negotium meum, hoc erat illud negotium, cui soli unicè debebam invigilare. Sed hoc unicum huc usque neglexi, dum tam exiguam animæ meæ curam gessi, ac si non mea, sed bestię, sed alienigenæ cujusdam anima fuisset. Imò ac si nullam animam, vel certè, si aliquam, non nisi ad perdendam, æternisque flammis devovendam, habuissem. quasi verò si illam perderem, non omnia perderem, jacturâ in omnævum irreparabili. Verùm, amantissime DEUS, postquam ex infinita tua misericordia, oculos mihi aperuisti, ut agnoscerem errorem meum, & pericula, in quæ ille me conjecit, spero de eadem misericordia gratiam, quæ mihi neces-

faria est, ut illa possim evadere. Da mihi, Domine, animum, da vires, quibus superare, & perumpere valeam obstacula, quæ aut hostium robur, aut mea mihi opponet imbecillitas. Da, ut potius omnia faciam, omnia feram, omnia perdam, quàm ut me periculo exponam perdendæ animæ meæ in æternum.

Usquequo claudicatis in duas partes? Si Dominus est DEUS, sequimini eum. 3. Reg. c. 18.

Universa propter semetipsum operatus est Dominus. Prov. c. 16.

MEDITATIO II.

De motivis, quæ nos impellunt, ut ad ultimum nostrum finem tendamus, & de mediis, quibus ad eum consequendum juvamus.

PUN-